

נר לדוד - גליון 74
ערב ראש השנה תשפ"ג

האור שבנו

**עשה תשובה עד שאתה בכוחך;
עד שהנר דולק תן לו שמן,
כבה הנר – אין השמן מועיל כלום.**
(ילקוט שמעוני)

— והנר דולק מהר...

הרבה דוחקים את אורו שיכלה: החושך המכסה את הארץ, הגשמיות האוכלת בכל פה ורוח הפרצים המנשבת מכל פינות העולם. כל אחד מוצץ את השמן – ומשנכבה האור ח"ו אין השמן מועיל כלום. פתילת הנר, נר ישראל סבא, נמשכת מהר סיני ויונקת מכבשן האש אליו הושלך אבי אומתנו. השמן שלנו לא היה מסוגל לדלוק אלמלא הדמעות המהולות בו, דמעות של דורות ארוכים, של אבות ובנים, אמהות ובנות; אלמלא הכאב המחזיק את חיותו ואלמלא הקדושה האופפת אותו מאותו רגע שהוצת האור בו. אנו לא שמרנו על גופנו, כי ידענו שעששית נוכל למצוא בכל מקום ובכל זמן, גם עששית שבורה יש בה כדי להכיל שמן שיאיר חשכת אימים. לא שמרנו על מקומנו, כי לא אכפת לאור היכן הוא דלוק. אולם על השמן שמרנו שיהא טהור ועל הפתילה שהאור ידלק בה, למען אשר יהיה אורנו טהור וזך ולמען אשר יוכל לדחוק את החושך האופף את כל הארץ מקצה ועד קצה.

זה היה ברק של אור שתקף אותנו מיום שקבלנו את התורה והתחלנו לצעוד על פני מדבר העולם כשהאור עדיין רופף בידינו. חשנו בכל מהותנו, כי אם ניתק ממנו – אבודים אנחנו ח"ו. ובכל המלחמות הרבות שערכנו, לקחנו את האור והצמדנוהו לרגלנו, כדי שמלחמתנו לא תהיה למען עששית של זהב ופתילת משי – אלא נילחם למען טוהר השמן ולמען האור שהפך חלק מישותנו וממהותנו.

בראש השנה יכתובן וביום צום כפור יחתמון – מי ירגיש כי מלאי השמן שלו הולך ופוחת, מי ירגיש את חולשתו הנפשית, מי יעשה חשבון נפש לדעת שלא לתת לנר לכבות, כי הרי עדים אנו לאנשים אין ספור הרצים דחופים ומבוהלים ואינם מרגישים, כי הנה מטפטף השמן, הלוך וטפטף, הלוך וחסור, ופתאום הם נופלים, האנשים הללו, תוך ריצתם המבוהלת הם נופלים, וברגעם האחרון עדיין מלאי תמהון המה:

— ואני כבר אינני, הא כיצד? והרי צעיר הנני?

לפיכך נצטוונו לחזור בתשובה לא רק כדי לנקות את עצמנו, אלא כדי למצוא שוב את מלאי השמן הבווער בקרבנו. להרגיש שוב את היכולת לצעוד קדימה לקראת החיים קשיי ההבנה, לקבל את השנה החדשה על כל מאווייה וספיקותיה ועל כל המצוות התלויות בה.

בימים אלה, כשאנו נצמדים אל האור הגדול המקיף את העולם, ונושאים אליו את עינינו חייבים אנו לראות באמצעותו לא רק את אשר סובב אותנו, אלא ובעיקר להכניס את האור בקרבנו כדי שנוכל תמיד לראות את עצמנו לא מתוך האורות השונים המגיעים אלינו מכל עבר, אורות מסנוורים ומוליכים שולל – אלא מתוך האור האמיתי הנובע מתוך הכרת ערכנו כיהודים, כעם קדוש, כאלה אשר הדליקו בראשונה את האור בעולם וכאלה אשר שמעו הראשונים את שתי המלים הגדולות: – יהי אור!

את האור הזה חייבים אנו למסור לילדינו, אלה שעליהם יהיה להמשיך במאבק למען השלטת האור בכל בתי ישראל ומהם – בכל העולם כולו. הם חייבים לדעת, כי בלעדי זה אין לנו מה לעשות בעולם, חייבים אנו להחדיר בהם את ההכרה בעליונותם על ידי בעלותם על האור הזה, ורק לאחר שיהיו חדורים הכרה זה, ידעו כי מלחמתם היא מלחמת הקודש, וכל קרבן אינו יקר בשבילנו להגשמת משימה זו.

*

בתפלותינו ביום הדין עלינו לבקש רחמים על אלה שהוכו בסנוורים שיכירו את האור האמיתי. ועל אלה מבין אחינו שטפילי החושך אוכלים בהם והם מתרחקים יותר ויותר ממקור האור, שיחזרו בתשובה עוד כשהם בכוחם, אולי ירחם ד' על פליטת עמו ויתן להם לב להבין, כי: "עד שהנר דולק, תן לו שמן, כבה הנר – אין השמן מועיל כלום".

המודיע. כ"ט אלול תשי"ז

להוספה לרשימת התפוצה
נא שילחו את המילה "הוספה"
לתיבת המייל "נר לדוד" - nerledovid@gmail.com